

فلسطینیان به مصیبت سلب مالکیت خود در سال ۱۹۴۸ اطلاق می‌کنند، در آن وجود ندارد و در واقع ممنوع است. قانون مؤسسات اعتباری اسرائیل که در محاوره به عنوان «قانون روز نکبت» شناخته می‌شود به وزیر دارایی این اختیار را می‌دهد که بودجه دولتی هر نهادی که برای روز نکبت یادبود گرفته یا روز استقلال اسرائیل را روز عزای بنامد کاهش داده یا قطع کند. این امر شامل مدارس، سازمان‌های مردم‌نهاد و بخش‌های روستاها است. انکار این جنبه پراهمیت از تاریخ فلسطین می‌کوشد فلسطینیان را از هویت جمعی خود جدا کند که روز نکبت نقشی کلیدی در این رابطه ایفا می‌کند.

با وجودی که فلسطینیان از طریق دادخواهی یا فرجام‌خواهی به ظاهر می‌توانند در سیستم قضایی اسرائیل به نتایجی دست پیدا کنند، آنها قادر نیستند این نظام نژادپرست را به طور جدی به چالش بکشند و گرچه مشارکت سیاسی فلسطینیان در کنیسه اغلب به عنوان نمونه جمع‌گرایی و دموکراسی این دولت عنوان می‌شود، از سال ۱۹۴۸ هیچ حزب عربی در ائتلاف حاکم گنجانده نشده است.

نامزدهای انتخاباتی کنیسه در صورت انکار موجودیت اسرائیل به عنوان دولتی یهودی و دموکراتیک ممکن است رد صلاحیت شوند و مشارکت سیاسی در اسرائیل منوط به پذیرش این امر است که این کشور متعلق به ملت یهود است و موجودیت فلسطینیان در این کشور هرگز با موجودیت یهودیان برابر نخواهد بود.

استفاده از سیستم آموزشی، فلسطینیان را از بدو تولد مطیع خود کند. سیستم مدرسه دولتی که در طول حکمرانی نظامیان تأسیس شد کودکان فلسطینی و کودکان یهودی اسرائیلی را در مدارس مجزا قرار داد. اسماعیل ابو سعد استاد آموزش دانشگاه بن گورین نگب چنین استدلال می‌کند که از آنجایی که ساختارهای رسمی رژیم نظامی از آن زمان تغییر کرده است، راهبرد استفاده از «آموزش به عنوان ابزاری برای اهداف سیاسی ادامه یافته است و امروزه هنوز هم تجربه آموزشی دانش‌آموزان بومی عرب فلسطین در اسرائیل را تعریف می‌کند.»

این راهبرد سیاسی شامل کنترل برنامه آموزشی برای سرکوب هویت فلسطینیان و جلوگیری از بسیج علیه دولت است. همچنین مدارس فلسطینیان بشدت دچار کمبود منابع است: کمتر از یک سوم آنچه به دانش‌آموزان یهودی اسرائیلی اختصاص می‌یابد برای دانش‌آموزان فلسطینی صرف می‌شود. این کمبود منابع نه تنها نابرابری‌های فاحش بین دو دسته شهروند را نشان می‌دهد، بلکه این امر کودکان فلسطینی را از فرصت‌های آتی در زندگی بازمی‌دارد.

در رابطه با برنامه آموزشی به مدارس یهودیان اسرائیلی تا حد زیادی خودمختاری داده می‌شود، در حالی که برنامه آموزشی مدارس فلسطینیان را وزارت آموزش تدوین می‌کند. بنابراین تعجب‌آور نیست که برنامه آموزشی مدارس فلسطینیان تقریباً به طور کامل بر تاریخ، ارزش‌ها و فرهنگ یهود متمرکز است و هیچ اشاره‌ای به تاریخ فلسطینیان/اعراب ندارد. روایت روز نکبت که

و رسم بادیه‌نشینان مالکیت زمین را سلب می‌کند. بادیه‌نشینان بقیه روستاها را پس از اخراج از زمین‌های آبا و اجدادی خود در سال ۱۹۴۸ تأسیس کردند و این روستاها «مورد تأیید» دولت نیستند. بدین ترتیب، اسرائیل محروم‌سازی بسیاری از بادیه‌نشینان نقب را از خدمات پایه همچون آب و برق قانونی می‌داند و در بسیاری موارد این روستاها را تخریب می‌کند.

زندگی فلسطینیان و یهودیان در مناطق مجزا محروم‌سازی فلسطینیان را از خدمات در نقاط داخلی مرزهای ۱۹۴۸ آسان‌تر می‌کند. سازمان‌های شبه‌دولتی که با تخصیص منابع سروکار دارند این محروم‌سازی را انجام دادند. این سازمان‌ها گروه‌های یهودی یا صهیونیست از جمله آژانس یهود و سازمان جهانی صهیونیسم هستند و رسالت آنها خدمت به مردم یهود و حفظ ماهیت صهیونیستی دولت است.

در نتیجه، آنها منابع فلسطینیان را انکار می‌کنند، همان گونه که فضای (زندگی) از فلسطینیان دریغ شد، براین مبنا که آنها یهودی نیستند. گرچه در بسیاری از کشورها توزیع نابرابر و ناعادلانه منابع و سرزمین وجود دارد، به ندرت چنین سیاست‌هایی در قانون صراحتاً رسمیت یافته است؛ همان طور که در اسرائیل انجام گرفته است.

■ حفظ نظام آپارتاید

اسرائیل این نظام آپارتاید را به روش‌های مختلف کنترل خارجی و داخلی حفظ می‌کند. دولت درون مرزهای ۱۹۴۸ تلاش می‌کند با